

Údaje o školskom zariadení

Vec: Predžalobná výzva na zdržanie sa a upustenie od protiprávneho konania.

I. Právny stav

Podľa Čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.*

Čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *deklaruje každému právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, pričom štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom.*

Podľa Čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.*

Podľa čl. 52 Charty základných práv Európskej únie *„akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd.“*

Podľa čl. 53 Charty základných práv Európskej únie *„Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva a základné slobody uznané v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti, právom Únie, medzinárodným právom a medzinárodnými zmluvami, ktorých zmluvnou stranou je Únia alebo všetky členské štáty, a najmä Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj ústavami členských štátov.“*

Podľa čl. 54 Charty základných práv Európskej únie *„Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že zahŕňa právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na poškodenie práv a slobôd uznaných v tejto charte alebo na ich obmedzenie vo väčšom rozsahu, ako je ustanovený v tejto charte.“*

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR *Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.*

V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR *Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*

V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR *medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné*

zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

V zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR povinnosť možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 16 Ústavy SR Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 19 Ústavy SR Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 23 Ústavy SR Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody.

Podľa Čl. 42 Ústavy SR Každý má právo na vzdelanie. Školská dochádzka je povinná. Jej dĺžku po vekovú hranicu ustanoví zákon. Občania majú právo na bezplatné vzdelanie v základných školách a stredných školách, podľa schopností občana a možnosti spoločnosti aj na vysokých školách.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 3 písm. c), d) zák. č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní výchova a vzdelávanie podľa tohto zákona sú založené na princípoch rovnoprávnosti prístupu k výchove a vzdelávaniu so zohľadnením výchovno-vzdelávacích potrieb jednotlivca a jeho spoluzodpovednosti za svoje vzdelávanie, zákazu všetkých foriem diskriminácie.

Podľa § 20 ods. 1 zák. č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní povinná školská dochádzka sa plní v základných školách, v stredných školách a v školách pre žiakov so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 144 ods. 1 zák. č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní má dieťa alebo žiak právo na rovnoprávny prístup ku vzdelávaniu.

Podľa § 145 ods. 1 zák. č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako každému uchádzačovi, dieťaťu, žiakovi a poslucháčovi v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania vo vzdelaní ustanovenou osobitným predpisom.

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rosy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho

pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržovaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 3 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) *Každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Pri posudzovaní, či ide o diskrimináciu alebo nie, so neberie do úvahy, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočností alebo z mylnej domnienky.*

V zmysle ustanovenia § 183 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin obmedzovania osobnej slobody: Kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.*

V zmysle ustanovenia § 192 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin nátlaku: Kto iného núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, zneužívajúc jeho hmotnú núdzu alebo naliehavú nemajetkovú potrebu, alebo tieseň vyvolanú jeho nepriaznivými osobnými pomermi, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. "*

V zmysle ustanovenia § 192 odsek 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona - *trestný čin nátlaku: Odňatím slobody na desať rokov až dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 d) za krízovej situácie."*

V zmysle ustanovenia § 424a odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin Apartheid a diskriminácia skupiny osôb: Kto uplatňuje apartheid alebo rasovú, etnickú, národnostnú alebo náboženskú segregáciu, alebo inú rozsiahlu alebo systematickú diskrimináciu skupiny osôb, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.*

V zmysle ustanovenia § 424a odsek 2 písm. f) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin Apartheid a diskriminácia skupiny osôb: Odňatím slobody na osem rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 za krízovej situácie*

Podľa § 134 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krízovou situáciou sa na účely tohto zákona rozumie núdzový stav.

Vážený pán riaditeľ. Touto cestou Vás s porozumením a úctou žiadam o okamžité upustenie od protiprávneho konania, ktorého sa dopúšťate tým, že vyžadujete to, aby moje dieťa malo počas školského vyučovania prekryté horné dýchacie cesty, resp. bez prekrytia horných dýchacích ciest neumožníte môjmu dieťaťu vstup do školského zariadenia za účelom plnenia si školských povinností a povinnej školskej dochádzky a s tým spojenej realizácie ústavného práva na vzdelanie v zmysle čl. 42 ústavy SR, teda nútite moje dieťa k poškodzovaniu si zdravia. Vaše protiprávne konanie nie je ospravedliteľne tým, že ste na základe vlády Slovenskej republiky a ostatných orgánov štátnej správy uvádzaný do omylu, a preto konáte v mylnej domnienke „zákonosti“. Zároveň Vám dávam do pozornosti základnú právnu zásadu **ignorantia juris non excusat** (neznalosť práva neospravedlňuje), ktorá znamená, že neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje a nevvyšňuje z právnej zodpovednosti za jeho porušenie. Ani negatívny právny omyl (páchatel' nevie, že konanie je trestné), ktorý spočíva v neznalosti alebo v mylnom výklade trestnoprávných noriem alebo mimotrestných právnych noriem

relevantných pre trestnoprávne posúdené konania páchatel'a neospravedlňuje a neliberuje z trestnej zodpovednosti.

V rámci posudzovania Vášho právneho konania je potrebné vychádzať z celého súboru právnych skutočností a právnych noriem a ich vzájomných interakcií. Preto pri vytvorení zdanlivého dojmu „zákonosti“ vyžadovania prekrytia horných dýchacích ciest obyvateľstvom Slovenskej republiky treba pátrať po prameňoch práva, na základe ktorých vládna moc uskutočňuje svoje kroky. Tu narazíme na absolútnu aj relatívnu neplatnosť celej reťaze právnych úkonov, od vydávania protiprávnych opatrení Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, po zmätočné a nevykonateľné uznesenia vlády Slovenskej republiky týkajúce sa pandémie ochorenia covid-19, až po protiústavnosť novely zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia. Z týchto právne neurčitých a zmätočných krokov potom pramení aj konanie Vás a iných, ktorí sú orgánmi štátnej správy a masovokomunikačnými prostriedkami uvedení do omylu. Preto v prípade, ak vyžadujete pri plnení školskej dochádzky prekrytie horných dýchacích ciest u žiakov, teda vyžadujete plnenie povinnosti, ktorá nemá zákonnú oporu, tak Vaše konanie je spôsobilé naplniť skutkovú podstatu vyššie uvedených trestných činov. Nakoľko Vaším konaním dochádza k zásahu do ľudskej cti a dôstojnosti, pretože pod hrozbou nútenia nasadenia si rúška, ktoré vyvoláva mučivé a útrpné pocity môjmu dieťaťu a ďalším deťom zároveň zasahujete aj do ich ľudskej a osobnej integrity, ktorú majú garantovanú právnymi predpismi vyššej právnej sily. V prípade nevypustenia do školského zariadenia bez prekrytia horných dýchacích ciest, teda vyžadovaním povinností z neplatného právneho úkonu (vyhlášky ÚVZ SR) dochádza aj k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v zmysle antidiskriminačného zákona školského zákona.

Právny akt, na ktorý sa odvolávate pri dodržiavaní povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest je vyhláška Úradu verejného zdravotníctva č. 11. s účinnosťou od 30.10.2020.

Tento právny akt sa opiera o ust. § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane a podpore verejného zdravia (ďalej v texte len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ktorého právna povinnosť zákona znie: „*používanie preventívnych a iných ochranných pomôcok*“.

Výrok vyhlášky č. 11 znie: „*všetkým osobám nariaďuje za účelom riadneho prekrytia horných dýchacích ciest (nos a ústa) používať preventívne ochranné pomôcky, ktorými sú rúško, respirátor bez výdychového ventilu, šál, alebo šatku a to na verejnosti v exteriéroch, v priestoroch interiérov budov alebo v prostriedkoch verejnej dopravy*“.

Tu narazíme na zrejмый rozpor zákona a výrokovej časti vyhlášky, kde právna povinnosť zákona ukladá používanie preventívnych a iných ochranných pomôcok, a výrok vyhlášky ukladá za účelom riadneho prekrytia horných dýchacích ciest používať preventívne ochranné pomôcky. Právna povinnosť § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z.z. neobsahuje prekrytie dýchacích ciest ale iba povinnosť používania pomôcok.

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

V zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR povinnosť možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

V zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Predmetom § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z.z. nie je teda právna povinnosť prekrytia dýchacích ciest, na bore ustanovenie sa odvoláva výrok vyhlášky, ktorý je svojvoľný a nezákonný, nakoľko nemá oporu (ani) vo vlastnom vykonávacom ustanovení ako ani v žiadnom inom zákone. Takýto správny akt trpí nedostatkom skutkového a právneho základu a týrn absolútnej nemožnosti jeho aplikačného plnenia. Navyše, žiaden zákon Slovenskej republiky, ani záväzné medzinárodné normy neobsahujú právnu „povinnosť prekrytia dýchacích ciest.

Povinnosť uložená v nulitnom opatrení (teda arbitrárny zámer ÚVZ SR) je navyše v rozpore s čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s jeho čl. 15 ods. 2 Dohovoru, kde je zakázané mučenie, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie. Skutočnosť, že to ukladá výroková veta nulitného opatrenia (vyhlášky ÚVZ SR), je právne irelevantná.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžr/52/2016 zo dňa 12. decembra 2018 ako i rozhodnutie Ústavného súdu sp. Zn. I. ÚS 323/2016-46, ktoré práve podrobne a logicky vysvetľujú pojem nulity právneho aktu: *„Platný právny poriadok pojem „nulitný správny akt“ nedefinuje. Procesná teória a súdy v niekoľkých rozhodnutiach kvalifikovali vlastnosti nulitného správneho aktu. Ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobrá sa ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými chybami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných nedostatkov, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Paakt, ako správny akt, nevyvoláva zamýšľané účinky, ak sú jeho nedostatky tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadiť“ ako na správny akt. Nulita rozhodnutia je daná nedostatkom právneho základu, nedostatku právomoci, najťažšími nedostatkami príslušnosti, absolútnym nedostatkom formy, absolútnym omylom v osobe adresáta, neexistenciou skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavkami nedovoleného (trestného) plnenia, právnou alebo faktickou nemožnosťou realizácie rozhodnutia, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne.“*

Dominantnou črtou čl. 13 Ústavy je výhrada zákona vzhľadom na ukladanie povinností. Avšak výhrada zákona predstavuje len základ pre stanovenie povinnosti. Z uvedeného vyplýva, že samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva - jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis) v medziach tohto splnomocnenia. Inak povedané, povinnosti môžu byť ukladané v podzákonných predpisoch, ale nie na základe podzákonných predpisov.

Len na doplnenie uvádzam, že otázky technického či expertného charakteru prevedené do vykonávacích predpisov musia navyše podliehať technickým a expertným prevereniam a súčasne musia byť delegované v splnomocňovacom ustanovení príslušného zákona (v tomto prípade zák. č. 355/2007 Z. z.) Otázka prekrytia dýchacích ciest je otázkou základných práv a slobôd jednotlivca a zásahu do jeho telesnej integrity. Jedná sa o základnú biologickú funkciu životného orgánu dýchacích ciest človeka, ktorá otázka patrí pod zaručenú ochranu práva na život a práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia. V zmysle čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách je zhodné dané, že toto právo môže byť obmedzené a môže byť do neho zasiahnuté len v prípadoch ustanovených zákonom.

S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd sa povinnosti zákonom ukladajú pod podmienkou zachovania základných práv a slobôd.

S poukazom na čl. 3, v spojení s čl. 15 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čomu zodpovedá čl. 16 ods. 2 Ústavy SR o zákaze mučenia, neľudského či ponižujúceho zaobchádzania sa právne povinnosti spôsobujúce mučenie a trýznivé fyzické a duševné stavy nesmú ukladať za žiadneho skutkového a právneho stavu.

Nevyhnutnosť riadneho dýchania je absolútne primárna životná funkcia človeka, pri ktorom nedostatku riadneho príjmu kyslíka a riadneho vydychovania spodín dochádza k fyzickému a duševnému utrpeniu. V zmysle zásady že notoricky známe skutočnosti sa nedokazujú, je objektívne dané, že núteným prekryvaním horných dýchacích ciest dochádza k fyzickému a duševnému utrpeniu jednotlivca, čo je vyvolané zamedzovaním mu riadneho prísunu kyslíka a riadneho vydychovania spodín do prostredia, ktoré naopak, prijímajú späť. Týmto zároveň dochádza k zdravotným obtiažiam (strate pozornosti, koncentrácie, závratom, nevoľnostiam a pod.), ochoreniam (kožným, psychickým, obehovým, srdcovým a pod.), a v konečnom dôsledku pri už existujúcich ochoreniach najmä u osôb s chronickým ochorením dýchacích ciest s dychovou nedostatočnosťou, môže nastať aj smrť.

V kontexte s citovaným Nálezom ústavného súdu sp. z. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014 dávam do pozornosti aj Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.07.2009, sp. zn. 7 Sžo 85/2008, v zmysle ktorého je pre účely posúdenia otázky nepodriadenia sa podzákonnému aktu rovnako potrebné zistiť, či došlo k porušeniu povinnosti uloženej zákonom, za ktoré možno vyvodiť sankčný postih, v danom prípade sankciu. S poukazom na vyššie uvedené treba konštatovať, že z ust. § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z. z. vyplýva nad akúkoľvek pochybnosť absencia zákonnej povinnosti prekrytia dýchacích ciest.

Úrad verejného zdravotníctva nemá teda s poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, čl. 4 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd s § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z. ako aj s poukazom na Nález Ústavného súdu žiadne zákonné právo zasahovať podzákonným aktom do základných práv občanov, v danom prípade do ich práva na život a práva na nedotknuteľnosť a súkromie, a ukladať im povinnosti bez opory v zákone.

Z hľadiska právnych účinkov je správny akt trpiaci nedostatkom skutkového a právneho základu a absolútnej nemožnosti faktického plnenia nulitný. S poukazom na teóriu práva a citované súdne rozhodnutie najvyššieho súdu SR sa na nulitný akt hľadí tak, že ten nebol nikdy vydaný. Takýto paakt de iure neexistuje.

S poukazom aj na zásadu rímskeho práva *Ex iniuria ius non oritur* – *Z bezprávia nevzniká právo*, uvádzam, že vyhláška ÚVZ č. 11, ako aj vyhláška č. 24 o povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest, sú právne akty nulitné.

To, že výrok vyhlášky ukladá „povinnosť“ prekrytia dýchacích ciest je pre fyzické osoby právne irelevantné, pretože povinnosti sa ukladajú na základe zákona (paragrafu zákona), nie na základe výroku opatrenia, alebo vyhlášky. Nedá sa porušiť opatrenie, alebo vyhláška, dá sa porušiť iba zákon, t.j. konkrétny paragraf. Opatrenia, vyhlášky a pod. sú iba „nosičom“ zákonných práv a povinností. Pokiaľ teda zákon neupravuje nejakú povinnosť, je právne nepodstatné, že ju ukladá text vyhlášky.

Vyhláška Úradu verejného zdravotníctva č. 11/2020 je vydaná podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z., kde podľa odseku 2 za bodkočiarkou je jej tvorba vylúčená spod zák. č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a zbierke zákonov. Takto je iba pre orgán verejného zdravotníctva (ktorý nie je ani ústredným orgánom štátnej správy) dané exkluzívne postavenie tvorby vyhlášok mimo cit. zákon, ktorý je inak základným kódexom tvorby a vyhlasovania všeobecne záväzných právnych predpisov. Uvedený postup je daný napriek tomu, že tento postup nie je delegovaný zák. č. 400/2015 Z. z., ktorý neumožňuje tvorbu vyhlášok aj podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z. Podľa § 27 ods. 1, 2 zák. č. 400/2015 Z. z. je proces tvorby právnych predpisov zákonne vylúčený iba v tam uvedených prípadoch a to iba v časti § 8 až 10 cit. zákona.

Týmto postupom došlo k tomu, že vyhlášky podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z. sú absolútne nepreskúmateľné, nakoľko nie sú tvorené podľa zák. č. 400/2015 Z. z., pričom zároveň zák. č. 355/2007 Z. z. sú tak vyňaté spod akejkoľvek kontroly zákona, nakoľko sú tvorené podľa ničoho.

Súčasne tieto vyhlášky „samourčené“ ako všeobecne záväzné (Bez toho, aby podliehali splnomocňovaciemu ustanoveniu zák. č. 355/2007 Z. z. o ich všeobecnej záväznosti) nie sú vyhlásené v Zbierke zákonov, ale iba vo Vestníku vlády, čím už s poukazom na § 19 zák. č. 400/2015 Z. z. nemajú charakter všeobecne záväzného právneho predpisu, pričom ak právny predpis nie je vyhlásený v zbierke zákonov SR, neuplatňuje sa naň zásada, že neznalosť práva neospravedlňuje (*ignorantia juris non excusat*).

Namietaným postupom, kedy sa táto vyhláška dostala do rozporu so zák. č. 400/2015 Z. z. v prvom rade v tom, tento osobitný zákon o tvorbe právnych predpisov neobsahuje ustanovenia, ktorými deleguje tvorbu vyhlášok aj podľa § 59b zák. č. 355/2007 Z. z., pričom tu sa do rozporu s týmto zákonom dostal aj samotný zák. č. 355/2007 Z. z., sú tieto vyhlášky v rozpore tiež s § 4 ods. 1, 2 zák. č. 400/2015 Z. z., v zmysle ktorých je *expressis verbis* zakázané, aby vykonávacie predpisy boli vnútorne rozporné a vzájomne protirečivé s inými predpismi v právnej štruktúre predpisov.

Vyhlášky sú v osobitnom rozpore s § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z., podľa ktorého nemožno nimi, ako vykonávacími právnymi predpismi ukladať povinnosti nad rámec alebo upravovať nimi spoločenské vzťahy v zákone neupravené.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti predmetná vyhláška je v rozpore so zák. č. 400/2015 Z. z. je neúčinná a nie je všeobecne aj právne záväzná.

Zák. č. 355/2007 Z. z. neobsahuje osobitné splnomocňujúce ustanovenie pred Úrad verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzného právneho predpisu (vykonávacieho predpisu – vyhlášky) s určením otázok, ktoré v ňom môže upraviť. Splnomocňujúce ustanovenie § 62 cit. zákona sa týka iba Ministerstva zdravotníctva SR ako orgánu podľa § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona. Neexistuje žiadne osobitné splnomocnenie voči úradu verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 400/2015 Z. z.: „*Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať splnomocnenie na jeho vydanie; to neplatí, ak*

vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.“

S poukazom na toto legislatívne pravidlo vyplýva, že splnomocnenie na vydanie vykonávacieho predpisu musí byť vyjadrené v splnomocňujúcom ustanovení, ktoré je obsahom zákona. Špeciálna delegácia musí byť vždy určitá. Z jej znenia musí jasne vyplývať, ktorý orgán je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu a ďalej aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávacom predpise tento splnomocnený orgán upraviť.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10.12.2014: „... samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia“

Na základe uvedeného, kde zák. č. 355/2007 Z. z. všeobecne záväzné (vykonávacie) právne predpisy môže vydávať iba Ministerstvo zdravotníctva, nie však Úrad verejného zdravotníctva, ktorý osobitné splnomocnenie s určeným okruhom otázok úpravy nemá dané zákonom.

S poukazom na všetky namietané skutočnosti predmetná vyhláška je v rozpore so zák. č. 355/2007 Z. z. je neúčinná a nie je teda všeobecne právne záväzná.

Na doplnenia uvádzam, že predmetná vyhláška č. 11/2020 Úradu verejného zdravotníctva SR podľa § 5 ods. 4 písm. k) zák. č. 355/2007 Z. z. vydaná z dôvodu pandémie ochorenia COVID – 19 podľa § 59b cit. zákona, ktorou sa nariaďuje podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 48 ods. 4 písm. r) cit. zákona opatrenia pri ohrození verejného zdravotníctva, je vyhláškou vydávanou v právnej veci **§ 48 ods. 1 cit. zákona týkajúcej sa ohrozenia verejného zdravotníctva I. stupňa, nie veci § 48 ods. 2 cit. zákona ohrozenia verejného zdravotníctva II. Stupňa a následne núdzového stavu.** Zmocňovacím ustanovením na vydanie predmetnej vyhlášky je v preambule ust. § 5 ods. 4 písm. k) cit. zákona týkajúce sa nariaďovania opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 (prevencia) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 (ohrozenia verejného zdravia 1. Stupňa) ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva. S poukazom na § 62 cit. zákona (splnomocňovacie ustanovenie), v ust. § 5 ods. 4 písm. k) cit. zákona nejde o splnomocnenie na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu, ale iba predpisu nad rámec pôsobnosti jedného regionálneho úradu verejného zdravotníctva, kde s poukazom na **§ 3, § 21 zák. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy** Úrad verejného zdravotníctva nie je ústredným orgánom štátnej správy ani ostatným ústredným orgánom štátnej správy. Nemôže preto vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, o čom svedčí samotný zák. č. 355/2007 Z. z., ktorý mu k tomu nedáva osobitné splnomocnenie (§ 62), čím sa § 59b cit. zákona dostal do rozporu s celým znením zákona, bez ohľadu na to, aké určil právomoci úradu verejného zdravotníctva.

V tomto kontexte je tiež ust. § 4 ods. 1 písm. g) zák. č. 355/2007 Z. z. umožňujúce Úradu verejného zdravotníctva SR a regionálnym úradom verejného zdravotníctva nariaďovať opatrenia aj počas krízovej situácie neústavne, nakoľko táto právomoc im nie je daná ústavným zákonom č. 227/2002 Z. z., ktorý zákon tieto úrady verejného zdravotníctva *de iure* ani „nepozná.“

S uvedeným korešponduje to, že opatrenie (ako právny akt) Úradu verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. k), § 12 a § 48 ods. 4 zák. č. 355/2007 Z. z. je opatrením nie všeobecne záväzného charakteru, a súčasne nie je vyhláškou (ako právnym aktom), pričom všeobecne záväzné právne predpisy musia podliehať osobitnému splnomocňovaciemu ustanoveniu v zmysle § 5 ods. 2 zák. č. 400/2015 Z. z. a cit. Nálezu ústavného súdu. Súčasne všeobecne záväzný právny predpis môže vydať iba ústredný orgán štátnej správy, alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, ktorým tento úrad nie je.

Z čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva že užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie. V zmysle čl. 19 Ústavy SR Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Podľa čl. 23 Ústavy SR Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody, ktoré sú svojou právnou silou nadradené zákonom, vyhláškam či uzneseniam vlády SR. Každá fyzická osoba v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Zároveň Vám chcem dať do pozornosti aj tú právnu skutočnosť, že uznesenie vlády SR sú právnymi aktami, ktoré slúžia ako forma rozhodovania vlády SR vo vzťahu k organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Nemajú teda postavenie normatívneho právneho aktu (všeobecne záväzného právneho predpisu) ale ide iba o individuálny správny akt, ktorý zaväzuje len adresátov uznesenia vo vnútri štátnej správy (ministerstvá a pod). Preto z neho nemôžu plynúť záväzky pre fyzickú alebo právnickú osobu, mimo takto definovanej sústavy štátnej správy.

Podľa čl. 120 Ústavy SR na vykonanie zákona a v jeho medziach vydáva Vláda Slovenskej republiky nariadenia.

Podľa čl. 13 Ústavy SR je možné povinnosti všeobecne ukladať len:

- zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- medzinárodnou zmluvou, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo

- **nariadením vlády**, teda nie uznesením vlády.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov k všeobecne záväzným právnym predpisom patria: Ústava Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky, vyhlášky a opatrenia jednotlivých ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska.

Ústava Slovenskej republiky vo svojom ustanovení článku 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) jasne ustanovuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zároveň článok 2 ods. 3 Ústavy SR ustanovuje, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Z daného vyplýva, že buď je niečo predpísané zákonom a je to povinné, alebo nie. Vládou SR plánované plošné

testovanie obyvateľstva SR je podľa jej vlastného vyhlásenia dobrovoľné – neexistuje zákon, ktorý by ukladal danú povinnosť obyvateľom SR. Ak teda je niečo dobrovoľné, nemôžu z toho logicky vyplývať žiadne sankcie, nakoľko to odporuje princípom právneho štátu, za ktorý sa Slovenská republika pokladá. Akékoľvek sankcie za dobrovoľné rozhodnutie obyvateľov občanov nemá žiadnu oporu v zákonoch Slovenskej republiky.

Podľa článku 16 ods. 1 Ústavy SR je nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 Ústavy SR „Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.“

Podľa čl. 23 Ústavy SR „Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody“.

Základné ľudské práva a slobody sa delia na absolútne (nekvalifikované) a relatívne (kvalifikované). Absolútne ľudské práva sú tie, ktoré nie je možné obmedziť za žiadnych okolností. Naopak relatívne práva sú obmedziteľné. Žiadnu kategóriu základných práv a slobôd však nemožno zrušiť (čl. 12 ústavy in fine). V samotnom Dohovore o ľudských právach a základných slobodách, ktorý svojou právnou silou má prednosť pred Ústavou SR, sú ustanovené absolútne ľudské práva, ktoré nie je možné obmedziť dokonca ani za vojnového stavu nie to ešte za núdzového stavu. Medzi ne patria napríklad spôsobilosť na práva a povinnosti, zákaz mučenia, resp. krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania, právo na súdnu ochranu vo veciach ľudských práv a slobôd, prezumpcia nevinny či ľudská dôstojnosť vo význame samotného pilieru ľudských práv – človek je vždy subjekt práva a nie jeho objekt. Absolútne práva sú neobmedziteľné a nemôžu byť porušené ani v kritických situáciách, a to ani v prípade, ak ide o ohrozenie života alebo zdravia iných ľudí či bezpečnosť štátu napr. v boji proti terorizmu. Relatívne práva sú obmedziteľné, a to za predpokladu, že ich obmedzenie prejde tzv. ústavným testom proporcionality, ktorý spravidla predvída sama ústava. Test proporcionality by sa dal charakterizovať aj ako séria krokov (subtestov), ktoré musia byť naplnené, aby mohlo prísť k ústavnému obmedzeniu základných práv a slobôd. Test proporcionality pozostáva z týchto krokov (subtestov): a) test legality, b) test vhodnosti, c) test nevyhnutnosti a d) test proporcionality v užšom význame. Test legality (zákonnosti) sa sústreďuje na zistenie, či k obmedzeniu práva alebo slobody došlo na základe zákona. Teda len relevantný výsledok legislatívnej činnosti parlamentu je spôsobilý byť právnou normou, ktorá obmedzí právo alebo slobodu. Iné právne normy (napr. vyhlášky, výnosy, rozhodnutia, nariadenia vlády) obmedziť ľudské právo/slobodu nemôžu. V konečnom dôsledku tak formálne, ako aj materiálne predpoklady musia byť naplnené, aby sme mohli daný normatívny akt charakterizovať ako zákon, pričom uvedené povinnosti vo vyhláske ÚVZ SR sú už v priamom rozpore so subtestom legality a preto uvedené ďalšie subkategórie nie je potrebné ani skúmať. Dodatkový protokol č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúci niektoré práva a slobody iné než tie, ktoré sú už uvedené v dohovore a v prvom dodatkovom protokole k dohovoru, pričom čl. 2 Sloboda pohybu jasne stanovuje, že každý, kto sa legálne zdržiava na území niektorého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu. Žiadne obmedzenia sa nemôžu uvaliť na výkon týchto práv okrem tých, ktoré ustanovuje zákon, pričom takýto zákon vzhľadom na vykonanie zákazu pohybu nebol prijatý. Čl. 12 Ústavy SR jasne deklaruje to, že nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa § 20 ods. 1 školského zákona povinná školská dochádzka sa plní v základných školách, v stredných školách a v školách pre žiakov so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 144 ods. 1 školského zákona má dieťa alebo žiak právo na rovnoprávny prístup ku vzdelávaniu.

Podľa § 145 ods. 1 školského zákona **práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako každému uchádzačovi, dieťaťu, žiakovi a poslucháčovi v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania vo vzdelaní** ustanovenou osobitným predpisom.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z tohto zákona musí byť podľa § 145 ods. 2 školského zákona v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého žiaka.

Žiak, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa domáhať právnej ochrany na súde podľa osobitného predpisu. (§ 145 ods. 3 školského zákona).

Škola alebo školské zariadenie podľa tohto zákona nesmie uchádzača, dieťa, žiaka a poslucháča postihovať alebo znevýhodňovať preto, že uplatňuje svoje práva podľa tohto zákona. (§ 145 ods. 4 školského zákona).

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rosy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržovaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 3 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) Každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Pri posudzovaní, či ide o diskrimináciu alebo nie, so neberie do úvahy, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočnosti alebo z mylnej domnienky. Konanie školy a jej zamestnancov prekročí zákonnosť vyššie uvedených právnych predpisov, pričom závažným spôsobom zasiahne do základných ľudských práv, ktoré má každý občan garantované medzinárodnými dohovormi, chartami EÚ, Ústavou SR a zákonmi SR, ktoré sú svojou právnou silou nadradené uzneseniam vlády SR, resp. podzákonným aktom ÚVZ SR a v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania neumožnením môjmu dieťaťu účasť na vzdelávaní bez platného zákonného dôvodu (vyžadovaním nezákonnej povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest) ohrozíte mravnú výchovu môjho dieťaťa nebezpečenstvom spustnutia tým, že mu budete brániť v povinnej školskej dochádzke, pričom takéto konanie sa považuje za trestný čin podľa ust. § 211 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Nakoľko teda podľa § 48 ods. 4 písm. r) zák. č. 355/2007 Z. z. ani iného zákona SR nie je uložená právna povinnosť prekrytia dýchacích ciest, vynucovaním tejto povinnosti dochádza závažným spôsobom k zasahovaniu do základných ľudských práv, ktoré má každý občan teda garantované medzinárodnými dohovormi a Ústavou SR a zákonmi SR, ktoré sú svojou právnou silou nadradené uzneseniam vlády SR, resp. vyhláškam. Ide o závažné porušenie a pošliapanie ľudských práv a závažné zneužitie právomoci, čoho dôsledkom je páchanie trestnej činnosti, konkrétne trestnému činu zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona, trestného činu nátlaku v zmysle ust. § 192 ods. 1 ods. 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody v zmysle ust. § 192 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu vydierania v zmysle ust. § 189 ods. 1,2 Trestného

zákona a trestného činu Apartheidu a diskriminácie skupiny osôb podľa ust. § 424a ods. 1 a 2 Trestného zákona resp. ďalších súvisiacich trestných činov a s tým súvisiacich ďalších trestných činov. Zároveň týmto vaším konaním dochádza k zásahu do práva môjho dieťaťa na nedotknuteľnosť osoby a súkromia (čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, slobody myslenia a svedomia (čl. 24 ods. 1 Ústavy SR).

Súčasne čestne prehlasujem, že toho času som ja ako zákonný zástupca aj moje dieťa, bez akýchkoľvek príznakov nejakého respiračného ochorenia, pričom v slovenskom právnom poriadku stále platí prezumpcia bezinfekčnosti. K uvedenému uvádzam, že DOHOVOR O OCHRANE ĽUDSKÝCH PRÁV A DÔSTOJNOSTI ČLOVEKAV SÚVISLOSTI S APLIKÁCIOU BIOLÓGIE A MEDICÍNY vo svojom článku 1 deklaruje, že ***zmluvné strany budú chrániť dôstojnosť a identitu všetkých ľudí a zaručia každému bez diskriminácie rešpektovanie jeho integrity a iných práv a základných slobôd v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny. Každá zmluvná strana prijme v rámci svojho vnútroštátneho zákonodarstva nevyhnutné opatrenia potrebné na realizáciu článkov tohto dohovoru.***

Článok 2 Priorita ľudskej bytosti uvádza, že ***záujmy a blaho človeka budú mať prednosť pred výhradným záujmom vedy a spoločnosti.***

Národná rada Slovenskej republiky vyslovila s dohovorom súhlas svojím uznesením č. 734 z 2. októbra 1997a prezident Slovenskej republiky ho ratifikoval 22. decembra 1997. Ratifikačná listina bola uložená u depozitára dohovoru, generálneho tajomníka Rady Európy, 15. januára 1998.Dohovor nadobudol platnosť pre Slovenskú republiku 1. decembra 1999

Z uvedeného teda vyplýva, že tento medzinárodný Dohovor uprednost'uje právo jednotlivca na ochranu zdravia pred právom ochrany zdravia spoločnosti, čo vyplýva zo samotného čl. 2 cit. Dohovoru. Zároveň Dohovor zaručuje každému bez diskriminácie rešpektovanie jeho integrity a iných práv a základných slobôd v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny. Z hľadiska právnej sily medzinárodnej zmluvy, v tomto prípade DOHOVOR O OCHRANE ĽUDSKÝCH PRÁV A DÔSTOJNOSTI ČLOVEKAV SÚVISLOSTI S APLIKÁCIOU BIOLÓGIE A MEDICÍNY má prednosť dokonca aj pred Ústavou SR, ako najvyšším zákonom SR, čo vyjadruje čl. 7 ods. 5 ústavy SR a preto musí každý rešpektovať moje právo na ochranu zdravia (ktoré má prednosť pred ochranou zdravia celej spoločnosti) s ohľadom na to, že použitým akéhokoľvek pomôcky na prekrytie dýchacích ciest dochádza k nedostatku kyslíka, čo spôsobuje môjmu dieťaťu mučivé a útrpné pocity, ako aj pocity mdlôb a dekoncentrácie. Zachovanie ľudskej dôstojnosti je obzvlášť chránené a preto je povinnosťou každého, tobôž štátneho orgánu to rešpektovať.

II.

V prípade, že napriek vyššie uvedeným skutočnostiam budete trvať na nezákonnosti dodržiavania povinnosti prekryvania si horných dýchacích ciest Vás ale musím upozorniť na možné trestnoprávne dôsledky Vášho protiprávneho konania, ktoré sa premietne do podania trestného oznámenia orgánom činným v trestnom konaní s následkami s tým spojených. Zároveň však musíte mať na zreteli aj podanie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia v zmysle ust. § 324 v spojení s ust. § 325 ods. 2 písm. d) Civilného sporového poriadku v nadväznosti na ust. § 145 ods. 3 školského zákona

S úctou

V ..., dňa....

....., V.F.